JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
PHILIPPE LÉGER
17 päivänä lokakuuta 1996 *

1. High Court of Justice, Queen's Bench Division, Lontoo, on pyytänyt yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua useisiin asetuksen (EY) N:o 214/94 [1] kahden säännöksen pätevyyttä koskeviin kysymyksiin.

Asiaa koskevat säännökset

2. Neuvosto avasi vuonna 1994 yhteisön tullitariffeja ja kauppaa koskevan yleissopimuksen (GATT) yhteydessä antamien sitoumusten mukaisesti yhteisön tiettyjä jäädytetyn naudanlihan ryhmiä koskevan 53 000 tonnin suuruisen tariffikiintiön asetuksella (EY) N:o 130/94 [2]. Se jätti yksityiskohtaisista säännöistä päättämisen komissiolle, jonka oli päätettävä niistä asetuksen (ETY) N:o 805/68 [3] 27 artiklassa tarkoitettua menettelyä noudattaen; kyseisen menettelyn mukaan asiassa on kuultava naudanlihan hallintokomiteaa.

3. Tähän tariffikiintiöön kuuluvien yhteisöön tuotavien tuotteiden yhteisen tullitariffin tullia alennettiin siten, että sen määrä oli 20 prosenttia, ja tuontimaksu oli 0 prosenttia [4].

4. Tariffikiintiö jaetaan kahteen osaan (joihin viitattaessa käytetään tästä lähtien ilmaisuja perinteisten toimijoiden kiintiö ja muiden toimijoiden kiintiö):

— 42 400 tonnia (eli 80 %) perinteisille toimijoille ja

— 10 600 tonnia (eli 20 %) muille toimijoille [5].

5. Perinteisiä toimijoita ovat asetuksen N:o 130/94 2 artiklan a alakohdan mukaan ne toimijat, jotka ovat tuoneet yhteisöön kolmen viime vuoden aikana tariffikiintiöön

* Alkuperäinen kieli: ranska.

1 — Neuvoston asetuksen (EY) N:o 130/94 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä, siltä osin kuin se koskee CN-koodiin 0202 kuuluvan jäädytetyn naudanlihan ja CN-koodiin 0206 29 91 kuuluvien tuotteiden tuontijärjestelmää, 31 päivänä tammikuuta 1994 annettu komission asetus (EY) N:o 214/94 (EYVL L 27, s. 46). Jäljempänä ratkaisuehdotuksessa esitetyt lainaukset asetuksesta suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa virallisen suomennoksen puuttuessa.

2 — CN-koodiin 0202 kuuluvaa jäädytettyä naudanlihaa ja CN-koodiin 0206 29 91 kuuluvia tuotteita koskevan yhteisön tariffikiintiön avaamisesta ja hallinnoinnista (1994) 24 päivänä tammikuuta 1994 annettu neuvoston asetus (EYVL L 22, s. 3). Jäljempänä ratkaisuehdotuksessa esitetyt lainaukset asetuksesta suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa virallisen suomennoksen puuttuessa.

3 — Naudanliha-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 27 päivänä kesäkuuta 1968 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 805/68 (EYVL L 148, s. 24).

4 — Asetuksen N:o 130/94 1 artiklan 3 kohta.

5 — Asetuksen N:o 130/94 2 artiklan a ja b alakohta.

kuuluvia tuotteita. Muut toimijat ovat 2 artiklan b alakohdan mukaan niitä, jotka voivat todistaa harjoittaneensa kolmansien maiden kanssa erikseen vahvistettavan vähimmäismäärän osalta ja erikseen vahvistettavan ajanjakson aikana sellaisen naudanlihan kauppaa, johon ei sovelleta tätä tuontijärjestelmää tai joka kuuluu sisäisen tai ulkoisen jalostusjärjestelmän piiriin.

6. Säännöksissä ei millään tavoin estetä perinteistä toimijaa saamasta muille toimijoille varatusta kiintiöstä osuutta, edellyttäen että se täyttää viimeksi mainitun kiintiöosuuden saamiseen vaadittavat kelpoisuusedellytykset.

7. Komission tehtäväksi asetettiin asetuksen N:o 130/94 4 artiklassa sellaisten yksityiskohtaisten sääntöjen antaminen, joissa vahvistetaan erityisesti asetuksen N:o 130/94 2 artiklan b alakohdassa tarkoitettu vähimmäismäärä ja kyseisessä kohdassa tarkoitettu viiteajanjakso.

8. Komissio täytti tämän tehtävän asetuksella N:o 214/94. Asetuksen 1 artiklan 2 kohdassa säädetään muiden toimijoiden kelpoisuusedellytyksistä. Edellytykset ovat vaihtoehtoisia. Kunkin hakijan on todistettava, että hän on tuonut vuonna 1992 vähintään 50 tonnia naudanlihaa ja vuonna 1993 80 tonnia tai että hän on vienyt vuonna 1992 vähintään 110 tonnia ja vuonna 1993 150 tonnia; kolmansista maista tuotua tai tällaisiin maihin vietyä naudanlihaa ei saa laskea tariffikiintiöihin.

9. Perinteisten toimijoiden kiintiön ja muiden toimijoiden kiintiön jakamistavasta säädetään asetuksen N:o 214/94 1 artiklan 3 ja 4 kohdassa. Perinteisten toimijoiden kiintiö jaetaan perinteisten toimijoiden kesken suhteessa heidän viitevuosien aikana tuomiinsa määriin, kun taas muiden toimijoiden kiintiö jaetaan suhteessa kelpoisuusedellytykset täyttävien toimijoiden hakemiin määriin. Käytännössä kelpoisuusedellytykset täyttävä toimija hakee kuitenkin 50 tonnin enimmäismäärää (kuten asetuksen N:o 214/84 3 artiklan 3 kohdan kolmannessa alakohdassa säädetään). Sellaisissa tapauksissa jakaminen haetun määrän ja hakemuksen perusteella ovat sama asia. [6]

10. Asetuksen N:o 214/94 2 artiklan 2 kohdassa säädetään, että sellaisten yritysten sulautumisen perusteella syntyneillä yhtiöillä, joilla kullakin on asetuksen 1 artiklan 1 kohtaan perustuvia oikeuksia [7], on samat oikeudet kuin niillä yrityksillä, joista ne on muodostettu. Säännöksiä ei sovelleta muiden toimijoiden hakemuksiin. Komissio on esittänyt 5.2.1992 kaikille jäsenvaltioille osoitta-

6 — Komission huomautusten 16 kohta.

7 — Eli perinteisille toimijoille varattuja oikeuksia.

massaan muistiossa tämän täsmennyksen neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 3667/91 säädetyn CN-koodiin 0202 kuuluvaa jäädytettyä naudanlihaa ja CN-koodiin 0206 29 91 kuuluvia tuotteita koskevan tuontijärjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 18 päivänä joulukuuta 1991 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 3701/91 [8] vastaavan artiklan johdosta.

Tosiseikat

11. Tässä asiassa 27 Slingerin perheelle kuuluvaa yhtiötä on nostanut kanteen Yhdistyneen kuningaskunnan maatalouden interventioelintä, Intervention Board for Agricultural Producea (jäljempänä Intervention Board), vastaan. Yhtiöistä 26 kuuluu tiettyyn yritysryhmään (jäljempänä Slingerin yritysryhmä tai yritysryhmä), ja yksi yhtiö on yritysryhmän ulkopuolella, mutta Slingerin perhe käyttää siinä kuitenkin määräysvaltaa.

12. Yhtiöt ovat Lancashireen sijoittautuneita lihan tuottajia, tukkukauppiaita ja kauppiaita. Slingerin yritysryhmän liikevaihto naudanlihan osalta oli vuonna 1993 noin 35 000 000 Englannin puntaa, minkä perusteella se on keskisuuri yritys.

13. Yritysryhmän ensimmäisen yhtiön perustamisaikaan vuonna 1952 sen toimialana oli teurastaja-lihakauppiaiden harjoittama sopimusperusteinen vähittäiskauppa. Yritysryhmä on laajentanut siitä lähtien sekä toimialaansa että maantieteellistä toiminta-aluettaan. Slingerin yritysryhmä toimii tänä päivänä kansainvälisessä kaupassa, ja yritysryhmään kuuluu teurastamoja ja lihan tukkukauppiaita, jotka toimittavat lihaa lihamyymälöihin koko Lancashiren alueella; yrityksen toimintaan kuuluu lihan luuttomaksi leikkaaminen sopimuksen perusteella ja lihan käsittely ja jatkojalostus. Yritysryhmä omistaa useita teollisuuslaitoksia ja kylmävarastoja, ja se on laajentunut 1980-luvun lopussa ostamalla useita tuotanto- ja markkinointiyhtiöitä. Se on laajentanut toimintaansa erityisesti käsittämään kolmansien maiden kanssa käytävän jäädytetyn lihan kaupan. Suurin osa tästä kaupasta on vientikauppaa, mutta yritysryhmä harjoittaa myös tuontia. Yritysryhmä sai vuonna 1993 Queen's Award for Export -nimisen palkinnon.

14. Pääasian 27 kantajayhtiöstä kahdeksan rekisteröityi kauppiaaksi Intervention Boardissa vuonna 1988 ja 19 vuonna 1991.

15. Yksikään yhtiöistä ei täyttänyt GATT:n kiintiön kelpoisuusedellytyksiä ennen vuotta 1993 eivätkä yhtiöt voineet saada osuutta tästä kiintiöstä. Vuonna 1993 13 yhtiötä sai osuuden muiden toimijoiden kiintiöstä.

8 — EYVL L 350, s. 34.

16. Vuonna 1994 nämä 13 yhtiötä saivat osuuden perinteisten toimijoiden kiintiöstä sillä perusteella, että ne olivat tuoneet yhteisöön kiintiöön (tässä tapauksessa muiden toimijoiden kiintiö) kuuluvaa naudanlihaa kolmen edeltävän vuoden aikana asetuksen N:o 130/94 2 artiklan a alakohdan mukaisesti.

17. Nämä 13 yhtiötä hakivat vuonna 1994 yhdessä 14 muun yhtiön kanssa osuutta muiden toimijoiden kiintiöstä tullikiintiöosuutensa nostamiseksi.

18. Intervention Board hylkäsi hakemukset ja antoi yhtiöille tiedoksi sitä koskevat kaksi päätöstä. Intervention Board hylkäsi yhtiöiden hakemuksen ensimmäisessä päätöksessään sillä perusteella, että yhtiöt eivät olleet pystyneet näyttämään, että ne olivat vieneet 150 tonnia lihaa vuonna 1993. Toisessa päätöksessä hylkääminen perusteltiin sillä, että yhtiöt eivät voineet perustaa vaatimustaan asetuksen N:o 214/94 2 artiklan 2 kohtaan, koska säännöksen perusteella ne eivät saaneet laskea yhteen kunkin niistä saavuttamia määriä täyttääkseen muiden toimijoiden kiintiöosuuden saantia koskevat edellytykset.

19. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin esittää tämän osalta, että kolme yhtiötä oli vienyt maasta vuonna 1992 alle 110 tonnia lihaa, että neljä yhtiötä oli vienyt yhtä vähän lihaa vuonna 1993 ja että nämä seitsemän yhtiötä eivät näin ollen täyttäneet vuonna 1994 osuuden saamiseksi muiden toimijoiden kiintiöstä vaadittavia edellytyksiä, vaikka viennin määrää koskevaa rajaa ei ollut nostettu. Pääasian kantajat myöntävät oikeaksi, etteivät ne täyttäneet vuonna 1994 kiintiöosuuden saantiin vaadittavia edellytyksiä, mutta katsovat, että jos niiden olisi annettu vedota vaatimuksensa tueksi asetuksen N:o 214/94 2 artiklan 2 kohtaan niiden Intervention Boardille aikaisemmin jättämän hakemuksen mukaisesti, niiden viemät määrät olisivat täyttäneet kiintiöosuuden saantiin vaadittavat rajat.

20. Nämä yhtiöt vaativat High Court of Justice, Queen's Bench Divisionia kumoamaan Intervention Boardin tekemät kaksi päätöstä ja kiistävät sen oikeudellisen perustan pätevyyden, jonka perusteella tietynlaisen jäädytettyjen naudanlihan ja tiettyjen jäädytettyjen naudanlihatuotteiden tuonnissa yhteisöön vuonna 1994 sovellettava, asetuksessa N:o 214/94 säädetty tariffikiintiö on jaettu yhteisön alueen toimijoille. Ne väittävät erityisesti, että kun asetuksen N:o 214/94 1 artiklan 2 kohdassa vahvistetaan edeltävänä vuonna viedyn naudanlihan määräksi 150 tonnia, ylitetään toimivalta asetuksen N:o 130/94 säännöksiin nähden eikä yhteisön oikeuden eri periaatteita noudateta. Lisäksi ne katsovat, että sillä, että säännöksissä ei säädetä, että eri yhtiöt voivat laskea yhteen saavuttamansa määrät, jotta ne täyttäisivät muita toimijoita koskevan kiintiöosuuden kelpoisuusedellytykset, loukataan syrjintäkiellon periaatetta, sekä että tällainen menettely on vastoin yhteisön lainsäätäjän asettamaa päämäärää.

21. Pääasian kantajat väittävät kärsineensä näiden asetusten soveltamisen seurauksena 200 000 Englannin punnan suuruisen vahingon.

Ennakkoratkaisukysymykset

22. Kansallisen tuomioistuimen mielestä asiassa ei ole selvää, mikä kanta asianosaisten väitteisiin on otettava, ja se on siten esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1) Onko komission asetuksen (EY) N:o 214/94 1 artiklan 2 kohta pätemätön ja yhteisön oikeuden vastainen, siltä osin kuin siinä vaaditaan niiltä taloudellisilta toimijoilta, jotka haluavat saada osuuden kyseisessä kohdassa vuodeksi 1994 säädetyistä kiintiöistä aikaisemman naudanlihanvientinsä perusteella, että ne ovat vieneet edellisenä vuonna vähintään 150 tonnia eivätkä enää 110 tonnia, kuten oli edellytetty vuonna 1993? Onko erityisesti 1 artiklan 2 kohta pätemätön ja yhteisön oikeuden vastainen, koska siinä

a) ylitetään neuvoston asetuksessa (EY) N:o 130/94 komissiolle annettu toimivalta;

b) loukataan suhteellisuusperiaatetta;

c) loukataan luottamuksensuojan periaatetta;

d) ei noudateta EY:n perustamissopimuksen 190 artiklan mukaista velvollisuutta esittää asianmukaiset perustelut; ja/tai

e) rikotaan asetuksen (EY) N:o 130/94 4 artiklaa ja asetuksen (ETY) N:o 805/68 27 artiklaa, koska naudanlihan hallintokomiteaa ei ollut kuultu sääntöjen mukaisella tavalla ennen asetuksen antamista?

2) Onko komission asetuksen (EY) N:o 214/94 2 artiklan 2 kohta pätemätön ja yhteisön oikeuden vastainen, siltä osin kuin sen mukaan sellaisten yritysten sulautumisen seurauksena syntyvät yhtiöt, joilla kullakin on 1 artiklan 2 kohtaan perustuvia oikeuksia, eivät voi laskea yhteen aikaisempia kauppamääriään? Erityisesti loukataanko 2 artiklan 2 kohdalla

a) syrjintäkiellon periaatetta, koska yhtiöt, joiden oikeudet perustuvat asetuksen 1 artiklan 1 kohtaan, voi-

vat yhdistää ja laskea yhteen aikaisemmat kauppamääränsä saadakseen osuuden kiintiöstä, kun taas tämä ei ole mahdollista niille yrityksille, joiden oikeudet perustuvat 1 artiklan 2 kohtaan; ja/tai

b) neuvoston asetuksen (EY) N:o 130/94 toisessa perustelukappaleessa mainittua takuuta siitä, että kaikilla yhteisön niillä toimijoilla, joita asia koskee, on oltava jatkuva oikeus saada osuus kiintiöistä?"

A — Ennakkoratkaisupyynnön tutkittavaksi ottaminen

23. Yhdistynyt kuningaskunta epäilee ottamatta kuitenkaan asiaan kantaa, ettei näitä kysymyksiä voida tutkia, ja viittaa yhteisöjen tuomioistuimen asiassa TWD Textilwerke Deggendorf [9] antamaan tuomioon, jossa on todettu oikeusvarmuuden periaatteen vastaiseksi se, että henkilö, jolle on annettu sille suoraan ja erikseen vastainen päätös, riitauttaa päätöksen pätevyyden kansallisessa tuomioistuimessa nostamallaan kanteella, vaikka se ei ole nostanut päätöksestä kumoamiskannetta perustamissopimuksen 173 artiklan mukaisessa määräajassa [10].

24. Yhteisöjen tuomioistuin on vakiintuneesti todennut, että jotta yksityinen voisi riitauttaa yhteisön asetuksen perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla, hänen on pystyttävä näyttämään, että kysymyksessä olevat riidanalaiset säännökset koskevat häntä suoraan ja erikseen ja että hänen asemansa eroaa kaikkien muiden taloudellisten toimijoiden asemasta. [11]

25. Nyt esillä olevassa asiassa oikeudenkäyntiasiakirjoista ei ilmene, että asetuksen N:o 214/94 riidanalaiset säännökset olisivat peitelty päätös, joka koskisi Slingerin yritysryhmän yrityksiä suoraan ja erikseen. Säännökset on päinvastoin osoitettu abstraktisesti ja yleisesti henkilöille, joita ei ole määritetty, niitä sovelletaan objektiivisesti määritettyihin tilanteisiin ja ne koskevat pääasian kantajia ainoastaan niiden objektiivisessa asemassa kysymyksessä olevan alan taloudellisina toimijoina samalla tavoin kuin jokaista muuta heidän kanssaan samanlaisessa asemassa olevaa taloudellista toimijaa. Yhteisöjen tuomioistuimelle esitettyjen seikkojen perusteella katson, että pääasian kantajien perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla nostama kanne olisi jätetty tutkimatta. [12]

26. Katson näin ollen, että edellä mainittua oikeuskäytäntöä ei voida soveltaa tähän asiaan ja että ennakkoratkaisupyyntö on otettava tutkittavaksi.

9 — Asia C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf, tuomio 9.3.1994 (Kok. 1994, s. I-833).

10 — Em. asia TWD Textilwerke Deggendorf, tuomion 25 ja 26 kohta.

11 — Ks. erityisesti asia C-354/87, Weddel v. komissio, tuomio 6.11.1990 (Kok. 1990, s. I-3847, 18—23 kohta) ja asia C-309/89, tuomio 18.5.1994 (Kok. 1994, s. I-1853, 19—22 kohta).

12 — Yhdistetyt asiat 16/62 ja 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes ym. v. neuvosto, tuomio 14.12.1962 (Kok. 1962, s. 901, 917) ja asia C-213/91, Abertal ym. v. komissio, tuomio 15.6.1993 (Kok. 1993, s. I-3177, 19 ja 20 kohta).

B — Vastaus ensimmäiseen kysymykseen

Toimivallan ylittämistä koskeva peruste

27. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin haluaa tällä kysymyksellä selvittää, onko asetuksen N:o 214/94 1 artiklan 2 kohta pätevä, siltä osin kuin siinä varataan muiden toimijoiden tariffikiintiön osa pelkästään sellaisille toimijoille, jotka voivat todistaa vieneensä naudanlihaa kolmansiin maihin vuonna 1992 110 tonnia ja vuonna 1993 150 tonnia.

28. Pääasian kantajat moittivat komissiota siitä, että nostaessaan tätä rajaa 30 prosentilla edellisen vuoden rajaan verrattuna komissio

a) on ylittänyt neuvoston sille antaman toimivallan;

b) ei ole noudattanut vaadittuja olennaisia menettelymääräyksiä (asetuksen perustelematta jättämisen ja naudanlihan hallintokomitean kuulematta jättämisen takia);

c) on loukannut yhteisön oikeuden eri periaatteita (suhteellisuusperiaatetta ja luottamuksensuojan periaatetta).

29. Pääasian kantajat moittivat komissiota siitä, että se on käyttänyt harkintavaltaa väärin siten, että se on korvannut neuvoston asetuksessa N:o 130/94 vahvistamat päämäärät niihin verrattuina päinvastaisilla päämäärillä asetuksessa N:o 214/94.

30. Pääasian kantajien mukaan komission tavoittelemia päämääriä on kaksi. Ensinnäkin muiden toimijoiden tariffikiintiössä esitettävien hakemuksien määrää on vähennettävä yhteisön asetuksissa säädetyn arvonnan suorittamisen välttämiseksi [13] ja toiseksi vältettävä paperiyhtiöiden muodostaminen, eli yhtiöiden perustaminen ainoastaan siksi, että se yritysryhmä, johon ne kuuluvat, voisi hyötyä mahdollisimman paljon muille toimijoille varatun tariffikiintiön osan jakojärjestelmästä.

31. Pääasian kantajat katsovat, että neuvosto oli sitä vastoin alun perin tavoitellut kolmea päämäärää. Ensinnäkin yhteisön tariffikiintiö oli jaettava aidoille yrityksille. Komission tehtävänä oli siten varmistaa toimillaan, että kysymyksessä olevien toimijoiden toiminta

13 — Asetuksen N:o 214/94 4 artiklan 2 kohdan toinen alakohta.

on aitoa. [14] Toiseksi neuvosto on itse määritellyt aidon yrityksen sellaiseksi, jonka kolmansien maiden kanssa käymän kaupan määrä on edustava. [15] Pääasian kantajat päättelevät tästä, että yrityksiltä osuuden saamiseksi muiden toimijoiden kiintiöstä vaaditun, kolmansiin maihin viedyn naudanlihan vähimmäismäärän nostaminen on perusteltua ainoastaan silloin, kun todetaan, että Euroopan unionista kolmansiin maihin viedyn naudanlihan määrä on merkittävästi kasvanut. Lisäksi neuvosto on halunnut taata kaikille kysymyksessä oleville toimijoille yhtäläisen ja jatkuvan oikeuden osuuden saantiin tariffikiintiöstä.

32. En voi hyväksyä pääasian kantajien erittelyä.

33. Tässä yhteydessä on muistutettava mieliin, että neuvosto on asetuksen N:o 130/94 4 artiklan sanamuodon mukaan antanut komissiolle tehtäväksi vahvistaa muille tuottajille varatun tariffikiintiön osuuden saantia koskevat kelpoisuusedellytykset (nimittäin vähimmäismäärät ja asetuksen N:o 130/94 2 artiklan b alakohdassa tarkoitetut viiteajanjaksot). Samassa säännöksessä säädetään lisäksi, että niitä koskevat yksityiskohtaiset säännöt on annettava asetuksen N:o 805/68 27 artiklassa tarkoitetun menettelyn mukaisesti. Ne on käsiteltävä hallintokomiteassa, jossa neuvostolla on mahdollisuus varata itselleen oikeus puuttua asiaan myöhemmin.

34. Näin ollen on selvää, että komissio on toimivaltainen toteuttamaan kysymyksessä olevat toimenpiteet — *mitä pääasian kantajat eivät ole kiistäneet.*

35. Lisättäköön vielä, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä tunnustetaan komission laaja harkintavalta tällaisella alueella. Yhteisöjen tuomioistuin on nimittäin katsonut, että "neuvosto voi joutua siirtämään komissiolle laajan täytäntöönpanovallan yhteisen maatalouspolitiikan [16] alalla, koska ainoastaan komissio pystyy jatkuvasti ja kiinteästi seuraamaan maatalousmarkkinoiden kehitystä ja toimimaan tilanteen vaatiessa nopeasti (ks, erityisesti asia 23/75, Rey Soda, tuomio 30.10.1975, Kok. 1975, s. 1279, 11 kohta). Laaja täytäntöönpanovalta on perusteltua varsinkin tässä tapauksessa, koska tätä täytäntöönpanovaltaa on käytettävä niin sanotussa hallintokomiteamenettelyssä, jossa neuvostolla on mahdollisuus varata itselleen oikeus puuttua asiaan myöhemmin (ks. em. asia Rey Soda, tuomion 13 kohta)." [17]

36. Tässä asiassa on kuitenkin tutkittava, ovatko komission toteuttamat toimenpiteet yhteensopivia asetuksessa tavoiteltujen päämäärien kanssa.

37. Asetuksen N:o 130/94 päämäärä on määritelty sen toisessa perustelukappaleessa. Se on "taata — —, että kaikilla toimijoilla,

14 — Asetuksen N:o 130/94 kolmas perustelukappale.

15 — Ks. edellinen alaviite.

16 — Tuossa asiassa oli myös kysymys naudanliha-alan yhteisestä markkinajärjestelystä.

17 — Yhdistetyt asiat C-296/93 ja C-307/93, Ranska ja Irlanti v. komissio, tuomio 29.2.1996 (Kok. 1996, s. I-795, 22 kohta).

joita asia koskee, on yhtäläinen ja jatkuva oikeus saada osuus edellä mainitusta yhteisön kiintiöstä". Kolmannessa perustelukappaleessa määritellään tämän päämäärän saavuttamiseen käytettävät keinot toteamalla, että "järjestelmä perustuu siihen, että komissio jakaa käytettävissä olevat määrät perinteisten ja naudanlihan kaupan harjoittamisesta kiinnostuneiden taloudellisten toimijoiden kesken, ja että sen varmistamiseksi, että viimeksi mainittujen yritysten toimijoiden toiminta on aitoa, huomioon otetaan ainoastaan sellaiset tietyn suuruiset määrät, jotka ovat kolmansien maiden kanssa käytävän kaupan osalta edustavia". Asetuksen N:o 214/94 toisessa perustelukappaleessa mainitun päämäärän osalta todetaan myös, että tavoitellun päämäärän saavuttamiseksi käytettävä keino on tariffikiintiön varaaminen sellaisille toimijoille, "jotka voivat näyttää, että niiden toiminta on aitoa, ja joiden toimittamat määrät ovat tietyn suuruisia".

38. Yhteisöjen tuomioistuin on todennut edellä mainitussa asiassa Weddel vastaan komissio, [18] että GATT:n tariffikiintiön yhteydessä toteutettavan naudanlihan tuontijärjestelmän päämääränä on taata kaikille toimijoille, joita asia koskee, yhtäläinen ja jatkuva oikeus saada osuus kiintiöstä. Yhteisöjen tuomioistuin on lisäksi määrännyt seuraamuksia sellaisesta toiminnasta, joka saattaa haitata järjestelmän toimintaa ja vaarantaa siten tavoitellun päämäärän saavuttamisen.

39. Komission esittämät väitteet ja perusteet on siten hyväksyttävä. Näiden toimijoiden keinotekoisesti suorittama yritysryhmänsä taloudellisen rakenteen pilkkominen mahdollisimman suurten kiintiöosuuksien saamiseksi muiden toimijoiden kiintiöstä saattaa haitata järjestelmän häiriötöntä toimintaa, sekä sillä voidaan kiertää asetuksen N:o 214/94 3 artiklan soveltamista ja vaarantaa sen periaatteen toteutuminen, jonka mukaan kaikilla toimijoilla, joita asia koskee, on oltava yhtäläinen ja jatkuva oikeus saada osuus tariffikiintiöstä.

40. Vastoin pääasian kantajien toteamusta ei ole ilmeistä, että neuvosto olisi halunnut kytkeä yhteen toisaalta komission vahvistettavana olevat määrät ja toisaalta kolmansien maiden kanssa toteutettavan viennin ja tuonnin kehittymisen. Asetuksen N:o 130/94 kolmannessa perustelukappaleessa todetaan ainoastaan, että "sen varmistamiseksi, että viimeksi mainittujen yritysten toimijoiden (eli muut kuin perinteiset toimijat) toiminta on aitoa, huomioon otetaan ainoastaan sellaiset tietyn suuruiset määrät, jotka ovat kolmansien maiden kanssa käytävän kaupan osalta edustavia". Näin ollen toimijat, jotka ovat tuoneet tai vieneet merkittäviä määriä, saavat osuuden kiintiöstä (eli niillä on tulevaisuudessa oikeus tuontiin). Kolmansiin maihin vietyä määrää koskevan rajan korottaminen on tehokas keino neuvoston asettaman päämäärän saavuttamiseksi.

41. Katson näin ollen, että toimivallan ylittämistä ja harkintavallan väärinkäyttöä koskevat perusteet on hylättävä.

18 — Em. asia Weddel v. komissio, tuomion 35 kohta.

Väitetty suhteellisuusperiaatteen loukkaaminen

45. Tutkin ensin ensimmäisen kohdan.

42. Neuvoston päämäärän toteamisen jälkeen on tutkittava, onko komissio toiminut tavalla, joka ei ole sovelias ja välttämätön päämäärän saavuttamiseksi. [19]

46. Asetuksessa N:o 130/94 tavoiteltu päämäärä on taata, että kaikilla yhteisön toimijoilla, joita asia koskee, on yhtäläinen ja jatkuva oikeus saada osuus tariffikiintiöstä.

43. Yhteisöjen tuomioistuin on tältä osin todennut, että "— — komissiolla ja hallintokomitealla on monitahoisia taloudellisia tilanteita arvioidessaan laaja harkintavalta. Näin ollen tuomioistuimen on tällaisen toimivallan käyttämisen laillisuutta valvoessaan ainoastaan varmistettava, ettei toimi ole ilmeisen virheellinen tai ettei sitä tehtäessä ole käytetty harkintavaltaa väärin tai ettei toimielin ole selvästi ylittänyt harkintavaltansa rajoja". [20]

47. Komissio on varmistanut sen, että tämä oikeus saada osuus tariffikiintiöstä jatkuu, jakamalla suurimman osan kiintiöstä perinteisille toimijoille. Näille toimijoille on taattu, että ne saavat kolmansien maiden kanssa käymänsä kaupan määrästä riippumatta — edellyttäen, että ne todistavat saaneensa osuuden tariffikiintiöstä kolmen viimeisen vuoden aikana — osuuden kiintiöstä. Asianomaisten toimijoiden yhtäläinen oikeus saada osuus kiintiöstä on taattu avaamalla osa kiintiöstä uusille toimijoille ja säätämällä, että hakija voi jättää ainoastaan yhden hakemuksen. [21]

44. Näin ollen yhteisöjen tuomioistuimen on varmistettava, ettei kyseisen markkinatilanteen arvioinnissa ole menetelty ilmeisen virheellisesti, että komissio on valinnut keinon, joka ei ole ilmeisen soveltumaton tavoiteltavien päämäärien saavuttamiseksi, ja että valittu keino on välttämätön määriteltyjen päämäärien saavuttamiseksi.

48. Komission esittämiä lukuja hakemusten määrän kasvusta (määrä on noussut 78 prosentilla vuosien 1992 ja 1993 välillä) tai tämän nousun syystä tehdyn selvityksen oikeellisuutta ei ole kiistetty. Ei näytä siltä, että jäädytetyllä naudanlihalla kauppaa käyvien taloudellisten toimijoiden määrän mer-

19 — Em. asia Ranska ja Irlanti v. komissio, tuomion 30 kohta.

20 — Edellisessä alaviitteessä mainittu asia Ranska ja Irlanti v. komissio, tuomion 31 kohta.

21 — Asetuksen N:o 214/94 3 artikla.

kittävä kasvaminen olisi aiheutunut yhteisön markkinatilanteesta. Tämä johtuneekin siitä, että yrityksiä on perustettu keinotekoisesti kiintiöosuuden saamista varten siten, että suuri taloudellinen kokonaisuus on jaettu pieniin, tosiasiassa pääyksikköön nähden epäitsenäisiin yksiköihin ainoastaan tariffikiintiöosuuden saamista varten.

49. Asiassa ei ole myöskään kiistetty sitä, että pääasian kantajat ovat toimineet komission kuvaamalla tavalla suurimman mahdollisen osuuden saamiseksi muiden toimijoiden kiintiöstä. Tämän toteamuksen paikkansapitävyys voidaan tarvittaessa todentaa pääasian kantajien Intervention Boardille tekemän toisen hakemuksen avulla (jossa ne ovat saavuttaneet säädetyn rajan sulautumisen ansiosta). Kuitenkin tällainen menettely on neuvoston asettaman päämäärän [22] vastaista.

50. On siis todettava jääneen näyttämättä, että komissio olisi arvioinut markkinatilanteen ilmeisen virheellisesti.

51. Toiseksi on tutkittava, onko toteutettu toimi pääasian kantajien väitteen mukaisesti ilmeisen soveltumaton tavoiteltavaan päämäärään nähden ja olisiko arvonta soveltunut paremmin markkinatilanteeseen.

52. Olen tämän kysymyksen osalta samaa mieltä komission kanssa. Arvonta olisi pelkästään pahentanut edellä kuvattua ilmiötä. Se olisi suosinut ainoastaan siksi tehtyä taloudellisten yksiköiden jakamista useisiin yhtiöihin, että jakamisella saataisiin aikaan suotuisin mahdollinen tilanne kiintiöosuuden saamiseksi.

53. Rajan nostaminen komission päättämällä määrällä oli päinvastoin ainoa sovelias toimenpide edellä kuvatun ongelman ratkaisemiseksi, ja toimenpide oli tavoitellun päämäärän mukainen. Nyt esillä oleva asia on parhain esimerkki tämän toimenpiteen tehokkuudesta ja myös sen välttämättömyydestä.

54. Näin ollen on katsottava, että komissio ei ole loukannut suhteellisuusperiaatetta ja että sitä koskeva peruste on hylättävä.

22 — Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 39 kohta.

Väitetty luottamuksensuojan periaatteen loukkaaminen

55. Pääasian kantajien mukaan komissio ei voi nostaa kolmansiin maihin viedyn naudanlihan määrää koskevaa rajaa siten kuin se on tehnyt loukkaamatta kysymyksessä olevien toimijoiden perusteltua luottamusta. Komission olisi pitänyt kuulla toimijoita ja tiedottaa niille hyvissä ajoin tulevista yhteisön oikeuden muutoksista, jotta ne olisivat voineet hoitaa yrityksiensä taloutta tehokkaasti.

56. Komission mukaan tariffikiintiötä hallinnoidaan vuoden mittaisten jaksojen perusteella. Sen mielestä asetuksia N:o 214/94 ja N:o 130/94 tarkasteltaessa ei voi jäädä epäselväksi, että kelpoisuusedellytykset eivät pysy ennallaan. Nämä edellytykset vahvistetaan aina ennen kuin kulumassa olevaa vuotta koskevat hakemukset on jätettävä mutta sen jälkeen kun kyseinen viiteajanjakso on kulunut loppuun, jotta keinottelumahdollisuudet voitaisiin estää ja järjestelmä voisi toimia häiriöittä. Oikeudenkäyntiasiakirjoista ja pääasian kantajien omista lausumista käy ilmi, että pääasian kantajat ovat keinotelleet ja laskelmoineet vientiä koskevien rajojen muuttumattomuudella. Ne ovat tällä tavoin ottaneet ja hyväksyneet keinotteluun liittyvän riskin. Komission mukaan rajaa on lisäksi nostettu aikaisemmin huomattavasti enemmän; esimerkiksi vuonna 1992 sitä korotettiin 120 prosentilla.

57. Yhdistyneen kuningaskunnan mukaan on selvää, että pääasian kantajat toimivat asioitaan järjestäessään selvästi keinottelutarkoituksessa ja että Slingerin yritysryhmä järjestäytyi siten, että se sai mahdollisimman suuren hyödyn, mikä ei sinänsä ollut lainvastaista; lainvastaista ei ollut myöskään se, että komissio ryhtyi tehokkaisiin toimenpiteisiin tällaisten keinottelutarkoituksessa tehtävien toimien ehkäisemiseksi. Slingerin yritysryhmä ei kuitenkaan voinut vähätellä tällaiseen menettelyyn kuuluvaa riskiä.

58. Mielestäni Yhdistyneen kuningaskunnan ja komission esittämät näkökannat on hyväksyttävä.

59. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan nimittäin "taloudelliset toimijat eivät voi perustellusti luottaa sellaisen olemassaolevan tilanteen säilymiseen, jota yhteisön toimielimet voivat muuttaa niille kuuluvan harkintavallan rajoissa; näin on erityisesti yhteisten markkinajärjestelyiden alalla, jonka säätelyn tarkoituksena on mukautua jatkuvasti taloudellisen tilanteen vaihteluun (yhdistetyt asiat C-133/93, C-300/93 ja C-362/93, Crispoltoni ym., tuomio 5.10.1994, Kok. 1994, s. I-4863, 57 kohta)". [23]

23 — Em. asia Ranska ja Irlanti v. komissio, tuomion 59 kohta.

60. Yhteisöjen tuomioistuin on lisäksi todennut, että luottamuksensuojan periaate ei sisällä sitä, ettei olemassaolevaa tilannetta voitaisi muuttaa asetuksella, edellyttäen että sellaisten toimien toteuttaminen voidaan ennakoida ja että niistä ilmoitetaan riittävän ajoissa. [24]

61. Kuten komissio on esittänyt huomautuksissaan, joihin olen juuri viitannut, tässä asiassa on menetelty juuri siten.

62. Uusien kelpoisuusedellytysten ennenaikainen ja varsinkin ennen viiteajanjakson loppua tapahtuva ilmoittaminen riistäisi kokonaan kyseisen säännöksen tehokkaan vaikutuksen. Keinottelevasti toimiva yritysryhmä pelkästään jakaisi sellaisessa tilanteessa uudelleen tuontitodistukset sellaisten yritysten kesken, jotka on erityisesti perustettu ennen viiteajanjakson loppua siten, että ne vastaavat määriä koskevia uusia rajoja. Jokainen normaalisti valveutunut toimija, erityisesti sellainen, joka ottaa säännöllisesti osaa tariffikiintiöosan jakoon, tuntee täydellisesti ne menettelytavat, joiden mukaan kyseiseen sääntelyyn perustuva järjestelmä toimii. Kirjelmistä [25], kuten istunnossa lausutusta, käy ilmi, että Slingerin yritysryhmä on katsottava erityisen valveutuneeksi ja huolelliseksi toimijaksi. Sen johto ei tiennyt ainoastaan sitä, että rajoja voidaan muuttaa, vaan se tiesi myös, minä ajankohtana tämä voi tapahtua. Siten pääasian kantajat eivät voi pätevästi väittää, että komissio olisi loukannut niiden osalta luottamuksensuojan periaatetta, varsinkaan kun niiden menettely oli omiaan haittaamaan neuvoston toteuttaman järjestelmän häiriötöntä toimintaa.

63. Näin ollen tämä peruste on hylättävä.

Riittävien perustelujen puuttuminen

64. Pääasian kantajat katsovat, että komissio on jättänyt täyttämättä sille EY:n perustamissopimuksen 190 artiklan mukaan kuuluvan perusteluvelvollisuuden.

65. Yhteisöjen tuomioistuin on kuitenkin todennut vakiintuneesti, että "— — ei voida vaatia, että asetusten perusteluissa esitetään kaikki tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joita asetukset koskevat ja jotka joskus ovat hyvinkin lukuisia ja monitahoisia, edellyttäen että nämä seikat sisältyvät koko siihen systemaattiseen asiayhteyteen, josta asetukset muodostavat osan" [26], ja että perustelut riittävät täyttämään perustamissopimuksen 190 artiklan mukaiset vaatimukset silloin, "— — kun perustelut on laadittu kyseisen säädöksen, päätöksen tai muun toimenpiteen luonteen mukaan. Niissä on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmaistava säädöksen antaneen

24 — Ks. esim. asia C-368/89, Crispoltoni, tuomio 11.7.1991 (Kok. 1991, s. 3695, 21 kohta).

25 — Ks. erityisesti pääasian kantajien huomautusten 29, 30 ja 34 kohta.

26 — Erityisesti maatalouden alalla ks. asia 55/87, Moksel, tuomio 7.7.1988 (Kok. 1988, s. 3845, 23 kohta) ja asia 250/84, Eridania ym., tuomio 22.1.1986 (Kok. 1986, s. 117, 38 kohta).

taikka päätöksen tai muun toimenpiteen tehneen toimielimen noudattamat perustelut siten, että henkilöille, joita toimenpide koskee, selviää sen syyt, ja että yhteisöjen tuomioistuin voi valvoa toimenpiteen laillisuutta [27]".

66. Asetus N:o 214/94 täyttää nämä vaatimukset riidanalaisen viennin määrää koskevan rajan nostamisen perustelemisen osalta. Asetuksessa viitataan muun muassa nimenomaisesti asetukseen N:o 130/94, jossa ilmaistaan järjestelmän päämäärä ja ne yleisperiaatteet, joiden perusteella tariffikiintiön hallinnointi on järjestettävä. Asetuksen N:o 214/94 toisessa perustelukappaleessa korostetaan sitä, että on välttämätöntä, että siirtyminen kansalliseen hallintoon perustuvasta järjestelmästä yhteisön hallintoon tapahtuu kitkatta, että järjestelmässä on otettava huomioon kyseisten tuotteiden kauppaan liittyvät erityiset piirteet sekä että on välttämätöntä varata kiintiön toinen osa sellaisille toimijoille, jotka voivat todistaa, että niiden toiminta on aitoa ja että niiden kaupan kohteena olevat määrät ovat tietyn suuruisia. Asetuksen viidennessä perustelukappaleessa viitataan tehokkaan hallinnoinnin ja petosten ehkäisyn välttämättömyyteen. Näin ollen on katsottava, että ne syyt, joiden perusteella komissio on muuttanut sellaisten toimijoiden kiintiöosuuden saantia koskevia kelpoisuusedellytyksiä, jotka haluavat saada osuuden yhteisön tariffikiintiön toisesta osasta, on ilmoitettu selkeästi ja yksiselitteisesti.

67. Riittämättömiä perusteluita koskeva peruste on siten hylättävä.

27 — Ks. viimeksi em. asia Ranska ja Irlanti v. komissio, tuomion 72 kohta.

Naudanlihan hallintokomitean kuuleminen

68. Pääasian kantajat katsovat, että asetuksen N:o 214/94 antamisessa ei ole noudatettu neuvoston säätämää menettelyä, koska hallintokomitean kuuleminen oli järjestetty liian myöhään.

69. Yhdistyneen kuningaskunnan ja komission mukaan tämä peruste on perusteeton, koska pääasian kantajat myöntävät, että hallintokomiteaa on kuultu ja että lopputulos on asetuksen N:o 214/94 seitsemännen perustelukappaleen mukainen.

70. Katson, että peruste on todellakin hylättävä.

71. Asetuksessa N:o 805/68 ei aseteta minkäänlaisia erityisiä määräaikoja sille, miten paljon aikaa on kuluttava siitä, kun asia on tuotu käsiteltäväksi komiteaan, siihen, kun komitean on annettava siitä lausuntonsa. Sen 27 artiklan 2 kohdassa säädetään ainoastaan, että komitea antaa lausuntonsa komitean puheenjohtajan asettamassa määräajassa.

72. Yhteisöjen tuomioistuin on lausunut komission tehtävästä ja sille kuuluvasta toimivallasta hallintokomiteamenettelyssä sekä komission tässä menettelyssä tekemien päätösten vaikutuksesta.

73. Yhteisöjen tuomioistuin on asiassa Köster antamassaan tuomiossa [28] määritellyt hallintokomitean tehtäväksi "antaa lausuntoja komission ehdottamista toimenpideluonnoksista" [29], "varmistaa jatkuva kuuleminen, jotta komissiolle annettaisiin suuntaviivoja sen osalta, miten sen on käytettävä neuvoston sille antamaa toimivaltaa, ja jotta neuvosto voisi korvata komission toimenpiteen omallaan" [30]; missään tapauksessa hallintokomitea ei kuitenkaan voi "tehdä päätöstä komission tai neuvoston sijasta" [31]. Yhteisöjen tuomioistuin on todennut, että komissio "voi päättää välittömästi sovellettavista toimenpiteistä hallintokomitean lausunnosta riippumatta" [32] ja komission ainoa velvollisuus on "siinä tapauksessa, että komitean lausunnossa ei puolleta toimenpiteitä, ilmoittaa toteutetuista toimenpiteistä neuvostolle" [33]. Yhteisöjen tuomioistuin on todennut lopuksi, että "näin ollen väärentämättä yhteisön rakennetta ja toimielinten välistä tasapainoa, hallintokomiteajärjestelmän vuoksi neuvosto voi siirtää komissiolle laajuudeltaan huomattavaa toimeenpanovaltaa, kuitenkin siten, että se varaa itselleen mahdollisuuden päättää asiassa". [34]

74. Yhteisöjen tuomioistuimen hallintokomitean lausunnon vaikutuksesta antamista tuomioista käy ilmi, että vaikutus on hyvin rajoitettu.

75. Yhteisöjen tuomioistuin on siten evännyt pääasian kantajilta, silloin kun nämä ovat riitauttaneet komission asetuksen laillisuuden, mahdollisuuden vedota siihen eroon, joka on annettujen säännösten ja valmisteluasiakirjojen, jotka sisältävät komitean käsiteltäväksi saatetun ehdotuksen [35], välillä, ja todennut, että "valmisteluasiakirjoihin sisältyviä seikkoja ei voida nimittäin korottaa oikeussäännöksi, minkä perusteella komission hallintokomitean kuulemisen jälkeen lopuksi tekemää päätöstä voitaisiin moittia. Pääasian kantajien päätelmät, jotka ne ovat tehneet niille aiheutuneiden vahinkojen määrän laskemiseksi vertailtuaan hallintokomitealle alunperin jätettyjä ehdotuksia niihin sisältyvien raaka-aineiden vähimmäishinnan ja jalostuskustannusten kannalta, on siten hylättävä".

76. Yhteisöjen tuomioistuin on lisäksi todennut asiassa 35/78 [36], että hallintokomitean lausunnon puuttuminen ei millään tavoin vaikuta komission toteuttaman toimenpiteen pätevyyteen, koska yhteisöjen tuomioistuimen käyttämän samamuodon mukaan "ainoastaan silloin, kun komissio päättää toimenpiteistä, joita hallintokomitean lausunnossa ei ole puollettu, sen on ilmoitettava näistä toimenpiteistä neuvostolle, eli näin ollen hallintokomitean lausunnon puut-

28 — Asia 25/70, Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel v. Köster Berodt & Co., tuomio 17.12.1970 (Kok. 1970, s. 1161).

29 — Em. asia Köster, tuomion 9 kohdan neljäs kappale.

30 — Em. asia Köster, tuomion 9 kohdan seitsemäs kappale.

31 — Em. asia Köster, tuomion 9 kohdan kahdeksas kappale.

32 — Em. asia Köster, tuomion 9 kohdan viides kappale.

33 — Em. asia Köster, tuomion 9 kohdan kuudes kappale.

34 — Em. asia Köster, tuomion 9 kohdan yhdeksäs kappale.

35 — Yhdistetyt asiat 194/83—203/83, Asteris ym. v. komissio, tuomio 19.9.1985 (Kok. 1985, s. 2815, 17 kohta).

36 — Asia 35/78, Schouten, tuomio 14.12.1978 (Kok. 1978, s. 2543, 44—46 kohta).

tuminen ei millään tavalla vaikuta komission toteuttamien toimenpiteiden pätevyyteen".

77. Tässä asiassa komiteaa ei ole ainoastaan kuultu, vaan se on myös antanut toimenpiteitä puoltavan lausunnon. Katson näin ollen, että riidanalainen toimenpide ei ole pätemätön.

C — Vastaus toiseen kysymykseen

78. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on toisella kysymyksellään pyytänyt yhteisöjen tuomioistuinta päättämään asetuksen N:o 214/94 2 artiklan 2 kohdan pätevyydestä, siltä osin kuin sen perusteella sellaisten yritysten sulautumisen perusteella syntyneet yhtiöt, joilla kullakin on 1 artiklan 2 kohtaan perustuvia oikeuksia, eivät voi laskea yhteen niitä kaupan määriä, jotka kukin niistä yrityksistä on aikaisemmin käymässään kaupassa saavuttanut.

79. Pääasian kantajien mukaan kieltäessään pääasian kantajilta tämän mahdollisuuden laskea määrät yhteen, minkä voivat tehdä ainoastaan ne yritykset, joiden oikeudet perustuvat asetuksen N:o 214/94 1 artiklan 1 kohtaan, komissio on toisaalta loukannut syrjintäkiellon periaatetta ja toisaalta toiminut vastoin asetuksen N:o 130/94 toisessa perustelukappaleessa todettua yhteisöjen lainsäätäjän noudattamaa päämäärää, jonka mukaan kaikilla yhteisön toimijoilla, joita asia koskee, on oltava jatkuva oikeus saada osuus kyseisestä kiintiöstä.

80. Yhdistynyt kuningaskunta ja komissio esittävät huomioinaan, että tähän kysymykseen vastaaminen ei ole merkittävää sen tosiasiallisen tilanteen kannalta, joka on ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen käsiteltävänä. Yhdistyneen kuningaskunnan ja komission mukaan asetuksen N:o 214/94 1 artiklan 1 kohtaa ei voida soveltaa ennakkoratkaisupyynnössä esitettyihin tosiseikkoihin. Pääasian kantajat valittavat siitä, etteivät ne ole voineet saada osuutta muiden toimijoiden kiintiöstä, ja riitauttavat yhden kiintiöosuuden saantiin vaadittavaa kelpoisuusedellytystä koskevan säännön. Kuitenkin riidanalaisessa säännöksessä säädetään perinteisten toimijoiden tariffikiintiön jakamisen yksityiskohtaisesta säännöstä. Siinä säädetään sellaisista tilanteista, jotka koskevat pääasian kantajien tilannetta aikaisempaa aikaa, ja säännös ei voi olla millään tavalla merkittävä tämän riidan ratkaisemisen kannalta.

Väitetty syrjintäkiellon periaatteen loukkaaminen

81. Sanon heti aluksi, etten katso, että tässä tapauksessa olisi loukattu syrjintäkiellon periaatetta. Asetuksen N:o 214/94 2 artiklan 2 kohta on erityissäännös, jonka tarkoituksena on säätää perinteisille toimijoille varatun kiintiön jakoa koskevista yksityiskohtaisista säännöistä käytännössä. Tässä tekstissä säädetään nimittäin seuraavaa: "Sellaisten yritysten sulautumisen perusteella syntyneillä yhtiöillä, joilla ***kullakin*** on asetuksen 1 artiklan 1 kohtaan perustuvia oikeuksia, on samat oikeudet kuin niillä yrityksillä, joista ne on muodostettu." [37]

82. On selvää, että riidan asianosaisina olevien pääasian kantajayritysten tosiseikkoja koskeva tilanne on täysin toinen. Mikään

37 — Kursivointi tässä.

yrityksistä ei täytä tariffikiintiöosuuden saantiin vaadittavia kelpoisuusedellytyksiä minkään edellytyksen osalta. [38]

83. Kuitenkin yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneessa oikeuskäytännössä katsotaan, että "— — ETY:n perustamissopimuksen 40 artiklan 3 kohdasta ilmenevä syrjintäkielto on ainoastaan erityisilmaus yhteisön oikeuden yhdenvertaisen kohtelun yleisestä periaatteesta, jonka mukaan toisiinsa verrattavissa olevissa tilanteissa ei menetellä eri tavalla ja erilaisissa tilanteissa ei menetellä samalla tavalla, ellei tällaista menettelyä voida objektiivisesti perustella (ks. erityisesti asia C-56/94, SCAC, tuomio 29.6.1995, Kok. 1995, s. I-1769, 27 kohta)". [39]

84. Koska pääasian kantajat eivät ole asetuksen N:o 214/94 2 artiklan 2 kohtaan verrattavissa olevassa tilanteessa, ne eivät voi pätevästi väittää, että niitä on kohdeltu syrjivästi, silloin kun niihin on sovellettu eri sääntöä.

85. Kaikenlaista syrjintää koskeva väite on siten hylättävä.

Neuvoston asetuksessa N:o 130/94 asettaman päämäärän noudattamatta jättäminen

86. Pääasian kantajien mukaan komissio ei ole taannut kaikille toimijoille, joita asia koskee, yhtäläistä ja jatkuvaa oikeutta saada osuus GATT:n kiintiöstä, koska se on ottanut niiltä pois mahdollisuuden laskea yhteen tulokset, jotka kukin niistä on saavuttanut aikaisemmin käymässään kaupassa.

87. Katson vastoin pääasian kantajien väitettä, että sellaisen säännöksen poisjättäminen asetuksesta, jonka perusteella ne voisivat laskea yhteen aikaisemmin käymässään kaupassa saavuttamansa määrät kiintiöosuuden saantia varten, ei ole yhteisöjen lainsäätäjän noudattaman päämäärän vastaista. Tämän päämäärän osalta viittaan edellä lausumaani. [40]

88. Mielestäni pääasian kantajien vaatimuksen hyväksyminen olisi yhteisön lainsäätäjän noudattaman päämäärän vastaista. Nimittäin niiden esittämien perusteluiden hyväksyminen edistäisi epäaitojen yhtiöiden määrän lisääntymistä (komission terminologian mukaisesti ilmaistuna), varsinkin kun sen avulla mahdollistettaisiin sulautumisen hyväksikäyttö, mikäli jaettaessa vientitodistuksia tämäntyyppisten yhtiöiden kesken olisi tehty "huonoja laskelmia". Olen kuitenkin juuri todennut, että tällainen menettely

38 — Ennakkoratkaisupyynnön 13 kohta.

39 — Ks. erityisesti em. asia Ranska ja Irlanti v. komissio, tuomion 49 kohta.

40 — Ks. edellä ratkaisuehdotuksen 37 kohta.

olisi vastoin neuvoston päämäärää. [41] Tässä asiassa on kuvattu mitä parhaiten tällaisten "keinottelutyyppiä" olevien yritysten suorittamaa laskentaa.

89. Kuitenkin on selvää, että asetuksen N:o 214/94 2 artiklan 2 kohtaa sovelletaan ainoastaan perinteisiin toimijoihin. Katson, että tämä menettelyn ilmeinen erilaisuus voidaan selittää objektiivisilla perusteilla. Tässä artiklassa oleva toteamus on välttämätön, koska kiintiön jakamiseen sovelletaan eri sääntöjä sen mukaan, jaetaanko toimijoille osuus perinteisten vai uusien toimijoiden kiintiöstä. Nimittäin, kuten komissio on korostanut, [42] "2 artiklan 2 kohtaa vastaava säännös muiden toimijoiden osalta koskisi tosiasiassa sellaisten kahden yhtiön sulautumista, jotka jo täyttävät muita toimijoita koskevat kelpoisuusedellytykset kyseisenä kiintiövuonna. Kiintiön hallinnoinnin yhteydessä tällaisella mahdollisuudella ei ole minkäänlaista käytännön merkitystä, koska kiintiötä ei jaeta enää sen jälkeen milloinkaan aikaisemmin saavutettujen tulosten vaan yritysten sulautumisen perusteella syntyvän yhtiön myöhemmin esittämän hakemuksen perusteella. Sen sijaan perinteisiin tuojiin nähden, joiden osalta sulautumisella saattaa olla oikeudellisia vaikutuksia neljän vuoden ajan, 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu tilanne saattaa toteutua, ja asialla on käytännön merkitystä ainakin hallinnon selvyyden vuoksi. Asetukseen N:o 214/94 on tämän takia otettu nimenomainen säännös perinteisten tuojien, muttei muiden toimijoiden osalta".

Ratkaisuehdotus

90. Edellä mainittujen syiden vuoksi ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin vastaa ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen kysymyksiin seuraavasti:

Kun neuvoston asetuksen (EY) N:o 130/94 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä, siltä osin kuin se koskee CN-koodiin 0202 kuuluvan jäädytetyn naudanlihan ja CN-koodiin 0206 29 91 kuuluvien tuotteiden tuontijärjestelmää, 31 päivänä tammikuuta 1994 annetun komission asetuksen (EY) N:o 214/94 1 artiklan 2 kohdan ja 2 artiklan 2 kohdan pätevyyttä on tutkittu ennakkoratkaisupyyntöä koskevan päätöksen perusteluiden valossa, ei ole tullut esille sellaisia seikkoja, jotka vaikuttaisivat niiden pätevyyteen.

41 — Ks. edellä ratkaisuehdotuksen 39 kohta.

42 — Komission huomautusten 36 kohta.